

„Samozřejmě chceme něco báječného,“ řekla China, která si nás objednala. „Musí to do světa křičet Vánoce, ale v žádném případě to nesmí být kýč, pokud to tedy není moc v protikladu.“

Sam, můj obchodní společník, se na mě podíval a usmál se. Na podobné požadavky jsme byli zvyklí, a součástí naší práce bylo je tlumočit a dodat našim klientům přesně to, co chtějí, a často i to, o čem ani nevěděli, že chtějí.

„Chápu,“ řekla jsem a pilně si zapisovala poznámky do notesu. „Nějaké konkrétní barevné schéma nebo celkové téma?“

China si mě prohlížela přimhouřenýma očima.

„No, *samozřejmě* v žádném případě nechceme přehnané vánoční téma – žádné, no, já nevím, soby nebo elfy nebo něco podobného.“

„Rozumím.“

„Ovšem vzhledem k našemu novému televiznímu pořadu je třeba připomenout módu, ale nesmí to ovládnout celý večírek.“

Všechno jsem si to zapsala. Pořad, o kterém se zmínila, měl populární formu, kdy se vezme skupina lidí – v tomto případě zkušených oděvních návrhářů – kteří jsou posuzováni na základě toho, jak plní různé úkoly. Týden co týden se jeden z nich vyřadí, až zbudě jediná vyčerpaná duše, která je nakonec „korunována vítězem“.

„Takže,“ řekla jsem a podívala se na Chininu bezchybně nalíčenou tvář – jak dlouho jí asi *může* trvat, než se ráno vypraví ven? „Senzační, vánoční, ale ne nevkusné ani moc vánoční, trošku o módě. Do konce týdne vám přeložíme nějaké návrhy.“

A teď, když jsem tu stála a přejížděla očima po vyzdobeném prostoru plném hostů, kteří překřikovali je-

den druhého a přitom mysleli jen na to, s kým by bylo nejužitečnější si promluvit, jsem si řekla, že jsme odvedli skvělou práci. Rozhodli jsme se využít jako téma samotný prostor, zejména ten úžasný lustr. Obrovské pravé vánoční stromky jsme nazdobili speciálně vyrobenými třpytivými skleněnými ozdobami. Z galerie visely rozměrné věnce, vytvořené ze stovek matně smaragdově zelených a zlatých koulí, a já se Samem jsme strávili celé hodiny balením prázdných krabic do lesklého papíru, převazovali je velikánskými mašlemi a pak je naskládali do vysokých hromad pod stromy. Nad nápady, vycházejícími z názvu prostoru „Kopule“, jsme přemýšleli týden. Nakonec jsme se rozhodli zapůjčit si obrovské skleněné polokoule, pod nimiž jsme vystavili repliky slavných šatů ve vkusných vánočních barvách. Pod jednou z nich byly královské svatební šaty ze smaragdově zeleného hedvábí se zlatými odlesky, pod další ležela imitace šatů Marilyn Monroe z filmu *Slaměný vdovec*, ale v zelené, ne v bílé barvě. Kopie vypadala úžasně a já bych si šaty strašně ráda vyzkoušela, jenže byly uložené pod skleněnou bání a já jsem se po vhodném oblečení musela poohlédnout někde jinde. Měli jsme tam dokonce i napodobeninu proslulých labutích šatů zpěvačky Björk, ovšem vytvořených z pavího peří. Pátrali jsme v archivech muzea po dalších pompézních vyobrazeních pávů, a to, které se nám zalíbilo nejvíc – nádherná tapeta od Waltera Cranea – jsme pak předali umělci, který ji použil jako inspiraci pro extravagantní design pozvánek, jídelních lístků a kartiček k označení míst u stolů. Čtyřlenná kapela vyhrávala jazzové verze vánočních písní a koled a hostům byl nabízen koktejl, který barman vytvořil speciálně pro tuto příležitost z likéru Green Chartreuse. Třpytil se zlatým leskem a okamžitě si získal velkou oblibu. „Je to triumf,“